

Bestemmelsen i Lovens sidste Afsnit om Beregningen af *Invaliditets- og Dødsersstatning til søfarende eller deres efterladte* begrundes saaledes:

Ifølge § 1, Stk. 1, i Lov Nr. 262 af 19. December 1936 om Krigs-Ulykkesforsikring for søfarende skal Invaliditets- og Dødsersstatning beregnes paa Grundlag af den i Ulykkesforsikringslovens § 44 omhandlede Aarsløn med et Tillæg af 1 900 Kr. Efter Bestemmelsens Stk. 2 ydes der derhos under nærmere angivne Betingelser en Tillægsersstatning paa op til 10 000 Kr. Under de nuværende Forhold, hvor dansk Skibsfarts Indtjeningsevne er begrænset, er Rederne imidlertid i vidt Omfang ude af Stand til at erlægge de stærkt forhøjede Præmier, der er en Betingelse for Udredelsen af de omtalte Tillægs-Ydelser. Det foreslaas derfor, at Krav paa Invaliditets- eller Dødsersstatning efter Ulykkesforsikringsloven og Lov Nr. 262 af 19. December 1936 beregnes uden det nævnte Tillæg til Aarslønnen af 1 900 Kr., hvis Erstatning kan kræves ogsaa efter Loven om Krigsulykkesforsikring. Herved opnaas det paa den ene Side, at Rederne lettes gennem en betydelig Nedsættelse af Ulykkesforsikringspræmien, medens paa den anden Side de forsikrede Søfolks Stilling næppe forringes, idet den ved Indtægtsgrænsens Nedsættelse formindskede Erstatning i Henhold til Ulykkesforsikringslovgivningen udlignes gennem Erstatning i Henhold til nærværende Lov, som tillige dækker Søfolk paa Tidspunkter, hvor de ikke omfattes af Ulykkesforsikringslovgivningen.

Om samme Spørgsmaal udtalte *Handelsministeren* i sin Fremsættelsestale, at Rederierne ved den foreslaaede Ordning blev lettet for en Trediedel eller en Fjerdedel af deres Udgifter til Ulykkesforsikring. Han fandt det dog tvivlsomt, om denne Lettelse under de foreliggende Forhold vilde være tilstrækkelig, og han forbeholdt sig derfor efter nærmere Forhandling inden for Regeringen og med de interesserede Parter at vende tilbage til Sagen over for Rigsdagen og dens Finansudvalg.

Under Lovforslagets Behandling i *Landstinget* gav *A. Johansen* (S.) Udtryk for nogen Betænkelse ved, at det var *Sygekasserne*, der i paakommende Tilfælde skulde udrede *Dagpenge* til de Invalider, som omfattedes af den foreslaaede Forsikringsordning. Ifølge Bemærkningerne kunde der, saafremt Krigsulykker indtraf i betydeligt Omfang, blive Tale om enten at fritage Kasserne for Ydelser, naar Medlemmets Lidelse er en Følge af Krigsbegivenheder, eller at yde Kasserne et særligt Tilskud til Dækning af denne Risiko. Det helt sikre var imidlertid, at Sygekasserne vilde faa ekstraordinære Udgifter, hvis Krigsulykker indtraf; det mindre sikre var de Muligheder, som Sygekasserne havde for at faa Dæk-